

Käesoleva magistr töö probleem tulenes väitest, et ohtlike ainete maanteevedu Eestis ei ole säästlik. Säästlikkust defineeris autor kui ohtlike ainete maanteetranspordi korraldamist ja läbiviimist maksimaalse tõhususe ning optimaalse mõjuga kõikidele sidusgruppidele eesmärgiga viia miinimumini veoprotsessis tekkivate ohtude tõenäosus ja nende mõju ulatus ümbritsevale keskkonnale. Sellest tulenevalt oli töö põhieesmärk selgitada välja tegelik olukord ohtlike ainete maanteeveol Eestis, määrata põhjused ja esitada konkreetset lahendusettepanekud. Selleks, et juhtida ühiskonna tähelepanu ohtlike ainete säästliku maanteeveo teema aktuaalsusele ja selle täiendava uurimise kriitilisele tähtsusele, kasutas autor kvalitatiivseid analüüsimeetodeid.

Peamisteks kriitilisi ja avariilisi olukordi esile kutsuvateks teguriteks osutusid juhtumiuuringu ning intervjuude tulemusena:

1. teadmatus ohtlike ainete maanteetranspordi riskidest ja ohtudest transpordikorraldajate ja veo tellijate seas,
2. ohtlike ainete veo regulatsioonide erinevus riigiti,
3. usaldusväärse statistika ja asjakohaste infoallikate puudumine,
4. kommunikatsiooniprobleemid (ajakohasus ja info täpsus) transpordiprotsessi lülide vahel,
5. seadustega sätestatud regulaarsete ADR-alase tasemekoolituse puudumine nii autojuhtidele kui transpordikorraldajatele.

Nii Eesti taustsüsteemis kui ka rahvusvahelisest aspektist on töö uudne väga spetsiifilise uurimisobjekti tõttu. Läbiviidud uuring võttis tähelepanu alla üheaegselt ohtlike aineid tootvad, ekspedeerimis- ning transpordiettevõtted.